

Szegeden, Amerikában, Japánban, a londoni British Kodály Academy-n is figyelemmel kísértem. Magyar és külföldi növendékeimet hospitálni hozzám vittem, több évfolyamtársával együtt rendszeresen jártunk áldott emlékü Vajda Cecilia londoni nyári Kodály-kurzusaira. Vajda Cecilia nekem évfolyamtársam, majd kollégám volt a Zeneakadémián, a tavaly aranydiplomát nyert osztálynak pedig szeretett tanára volt.

Az imént említett szembesülés az elmúlt 50-60 évvel szinte kis magán-történelemnek tekinthető...

A Kardos Alapítvány részéről Rozgonyi Éva évente – kialakult szép szokás szerint – emlékérmeket adott át az arra méltó utódoknak. Ideje, hogy a Pro Meritis kitüntetést születésnapján most Kardos Pálné kezéből ő maga vegye át.

E neves évfordulón pedig a kedvelt népi mondás alapján hadd kívánjam:

Isten éltesse sokáig, 120 évig boldogan, azután meg csak úgy!

Szőnyi Erzsébet

Énekelt az ország!

Május tizenötödike. A nap, amit egy országnyi lelkes kórista várt. Hosszú hónapok próbái után több mint 800-an gyűltünk össze **Egerben** a **Kemény Ferenc Sportszarnokban**, hogy minden tehetségünket és erőnket egyesítve megelevenítsük Carl Orff és Szentpáli Roland urak műveit. Számítalan kórus képviselte magát ebben a három napos felkészítő táborban, többek között mi, a **Törökbálinti Cantabile Kórus** is delegálódunk a majdhogynem 20 éves fennállásunk óta először. Szerény személyem első ízben tapasztalta meg, milyen is egy igaz kórustábor: evés,

FOTÓ: MAROSI ANDRÁS

éneklés, evés, éneklés, evés, éneklés, alvás, aztán minden kezdődik előlről. Közben volt alkalmunk kisebb-nagyobb sétákat tenni Észak-Magyarország második legnépesebb városában, ahol tényleg minden 20 percre van, akárhonnán indulunk.

A jó hangulatú próbákért *Hollerung Gábor*, Liszt-díjas karmester, a Budafoki Dohnányi Ernő Szimfonikus Zenekar és a Budapesti Akadémiai Kórustársaság vezetője gondoskodott kitűnő kritikai és humorérzékével. Nem kis feladat ennyi embert koordinálni, ám ő és lelkes, kitarító stábjá a lehető legtöbbet megtették annak érdekében, hogy ez a tábor eredményesen és zökkenőmentesen mehessen végbe.

A **Budapesti Nemzetközi Kórusünnep** május 23-25-éig került megrendezésre, melyre a világ minden tájáról érkeztek kórusok, énekelni szerető emberek. Részt vehettünk koncerteken, workshop-okon, melyek helyszínül a Művészetek Palotája szolgált. E három napon sem állt meg a táborban megszokott élet: zenekarral egyesülve próbálhattuk el a Magnificat-ot és a Carmina Burana-t, helyszükében ki a színpadon, ki a nézőtéren, ki a páholyban, csak hogy a karmesternek se legyen könnyű dolga. Akkor már ezren is lehettünk. Az előadást két csapatra kellett osztani, így vasárnap és hétfőn 500-500 ember léphetett fel.

Mi hétfőn foglaltuk el helyünket két oldalt a karzaton, egy teljesen más perspektívából lenézve a zenekarra és a folyamatosan beáradó nézőseregbe. Majd telt ház lett, néma csend, a kórus egy emberként várta *Gábor* aviso-ját, hogy felcsendülhessen a Magnificat. Nem volt ember, aki mozdulatlanul végigülte volna, s a vastaps sem maradt el a szünet előtt.

Szusszanásnyi idő után egy vastagabb kottát vettünk a kezünkbe, még gyorsan fohászkodtunk a szerencse istennőjéhez, s kegyeit kérve zengtük:

O Fortuna...

Kerezi Anna Mária

FOTÓ: PÁLINKÁS EDIT